

som fra andre Kreditorer, for saa vidt disse Fordringer ikke kan dækkes af Bankens Midler.“ I Invalideforsikringslovens § 10 derimod hedder det, som anført, at det er „den Invaliderende, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede“, der garanteres af Statskassen. Spørgsmaalet bliver derfor nærmere: hvad forstaaes ved „den Invaliderende, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede“?

Herom udtalte Professor Axel Møller, Sp. 2852, at da Lovens § 4 bestemmer, at Ydelserne efter denne Lov bestaar i en Invaliderende paa 800 Kr., og da nu § 10 ordret udtaler, at „den Invaliderende, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede, garanteres af Statskassen“, er der altsaa ikke Tale om den Invaliderende, som efter den til enhver Tid gældende Lovgivning tillægges de paagældende Personer, men der er Tale om „Invalideringen efter nærværende Lov“, altsaa Loven af 1921, og det vil altsaa sige de 800 Kr. Et Tvivlsspørgsmaal af meget stor Betydning rejser sig ganske vist straks her selv efter denne Talerens Opfattelse, idet han, Sp. 2854, tilføjer, at man kan diskutere Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten kan røre ved de Folk, som har betalt Præmie, men endnu ikke er blevet Invalidere, men, tilføjer han: „det, jeg her gerne straks vil reservere mig imod for mit Vedkommende, er, at man nedskærer med en Tredjedel de Personer, som er blevet Invalidere under den gamle Lov, og som har faaet tilsikret deres statsgaranterede Rente“. Dette Tvivlsspørgsmaal, som Taleren altsaa her ikke vil tage nærmere Stilling til ved sin Fortolkning af Lovens § 10, er, som man straks vil se, et Spørgsmaal af den allerstørste Betydning, idet det deraf vil afhænge, om den paa-staaede Garanti for en Invaliderende paa 800 Kr. aarlig skal omfatte alene de ca. 18 500 nuværende Rentenydere eller ogsaa alle de ca. 1,5 Millioner Personer, der er indtraadt i Invalideforsikringen, og som derfor muligvis ogsaa kan siges at have opnaaet Ret til eventuelt at faa eller at „tilkomme“ den samme Invaliderende.

Den anførte Forstaaelse af, hvad Ordene: „den Invaliderende, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede“ betyder, kan nu imidlertid, selv med det ubestemte Omfang, hvori den fastholdes, efter min Mening ved nærmere Overvejelse ikke anses for holdbar, endsige for selvindlysende.

Det springer straks i Øjnene, at Statsgarantien ikke direkte er knyttet til Invaliderentens Fastsættelse til 800 Kr. aarlig, idet denne sidste Bestemmelse findes i § 4 i Lovens første Afsnit, medens Statsgarantien i § 10 findes i et andet Afsnit, Afsnit II, der er overskrevet „Invalideforsikringsfonden“. Hvis det i § 4 havde heddet: „Ydelserne efter denne Lov bestaar i en Invaliderende paa 800 Kr., der garanteres af Statskassen“, eller hvis § 10 havde været affattet saaledes: „Den Invaliderende paa 800 Kr. aarlig (jfr. § 4), der i Overensstemmelse med nærværende Lov“ o. s. v., saa vilde Sagen have stillet sig anderledes. Men saaledes udtrykker Loven sig ikke. Den anførte Forstaaelse staaer og falder derfor med den Paastand, at Ordene „nærværende Lov“ nødvendigvis maa sigte til Loven af 6. April 1921 i dens i 1921 foreliggende Skikkelse og ikke kan omfatte ogsaa Loven med senere paa sædvanlig lovlig Maade vedtagne Ændringer. Denne Paastand kan atter tænkes støttet enten derpaa, at Ordene „nærværende Lov“ aldrig eller kun meget sjældent kan betyde Loven ogsaa med senere Ændringer, eller at Statsgarantien i hvert Fald slet ikke vilde give nogen fornuftig Mening, medmindre den betød en Statsgaranti netop for den i 1921 fastsatte Invaliderende paa 800 Kr. aarlig.

I første Henseende maa det nu vel indrømmes, at Ordene „denne Lov“ eller „nærværende Lov“ i en Lov kan sigte til Loven i dens konkrete ved dens Stadfæstelse foreliggende Skikkelse og ikke til Loven i senere ændret Afattelse. Hvor det saaledes i en Lovs Slutningsparagraf hedder: „Denne Lov“ eller „nærværende Lov“ træder i Kraft den eller den Dag, jfr. f. Eks. Invalideforsikringsloven af 1921 § 33: „Denne Lov træder i Kraft den 1. Oktober 1921“, saa er det naturligvis efter Sammenhængen ganske klart, at herved sigtes kun til den i Øjeblikket foreliggende Lov, og at der *alike kan* sigtes til saadanne Ændringer, der muligvis først adskillige Aar efter vedtages. Og derfor er det ogsaa klart, at naar en Lov, som det ofte sker, som Følge af nye Ændringer senere optrykkes i dens ændrede Skikkelse, skal den nævnte Paragraf om Lovens Ikrafttræden, der kun gjaldt den tidligere Lov, ikke medoptrykkes som integrerende Led af Loven for Fremtiden.

Men denne Forstaaelse af de nævnte Udtryk er hverken den nødvendige eller blot den sædvanlige. I Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 tales der jo ogsaa ligesom i Invalideforsikringsloven om „Ydelser i Henhold til denne Lov“, jfr. § 4, og om „Erstatning efter denne Lovs Regler“, jfr. § 2. Ved den senere Ændring i Ulykkesforsikringsloven af 29. Juni 1920 blev nu disse Ydelser og Erstatninger sat betydeligt op. Men hvem har